

Известни народности, които принадлежаха по-рано къмъ отоманската империя, сж достигнали такава степенъ на развитие, че тѣхното съществуване, като самостоятелна народи, може да се признае временно, при условие, че тѣхното управление ще се напжтва отъ съветитѣ и помощта на единъ пълномощникъ, до когато тѣ станатъ способни да се самоуправляватъ. Желанията на тѣзи народности трѣбва да бждатъ взети предъ видъ при избора на пълномощника.

Степенъта на развитие, въ което се намиратъ други народи, специално тѣзи на Централна Африка, изисква, щото пълномощникътъ да поеме управлението на територията при условия, които съ запрещението на злоупотрѣбления, като търговия съ роби, трафикъ на оржжия и алкохолъ, ще гарантиратъ свободата на съвѣстъта и на религията, безъ дру-

Certaines communautés, qui appartenaient autrefois à l'Empire ottoman, ont atteint un degré de développement tel que leur existence comme nations indépendantes peut être reconnue provisoirement, à la condition que les conseils et l'aide d'un mandataire guident leur administration jusqu'au moment où elles seront capables de se conduire seules. Les vœux de ces communautés doivent être pris d'abord en considération pour le choix du Mandataire.

Le degré de développement où se trouvent d'autres peuples, spécialement ceux de l'Afrique centrale, exige que le Mandataire y assume l'administration du territoire à des conditions, qui, avec la prohibition d'abus, tels que la traite des esclaves, le trafic des armes et celui de l'alcool, garantiront la liberté de conscience et de religion, sans autres limitations

Г.-Устройството на мандатитѣ. Презъ Юлий 1919 год. бѣ назначена една комисия подъ председателството на Лордъ Милнеръ, която да конкретизира постановленията на предпоследната алинея на чл. 22, т. е. да се опредѣли степенъта на властѣта, контролътъ или управлението, които ще упражнява държавата пълномощникъ. Тая комисия се събра въ Лондонъ безъ обаче да достигне каквито и да е резултати. Великитѣ държави направиха важни възражения, които не ѝ позволиха да вземе никакво решение.

По-късно, самитѣ велики държави представиха сами на Съвета единъ проектъ за мандатитѣ, който, следъ като се констатира, че не противоречи на Устава, бѣ приетъ съ незначителни изменения.

Разпредѣлението на мандатитѣ по територии и по степени срещна обаче, голѣми пречки. Съединенитѣ Щати поискаха да се уясни положението на островъ Япъ, който спада въ мандата на Япония и редъ други територии, които ги интересуваха. Мандатитѣ върху Сирия и Палестиня трѣбаше да се уреди между Италия и Франция. Най-после, мандатътъ върху Месопотамия трѣбваше да се уреди отъ Англия. Едва презъ Юлий 1924 год. представителя на Англия въ Съвета на Обществото уведоми последния, че договорътъ, протоколътъ и съглашенията, изработени между правителствата на Месопотамия и Англия сж гласувани отъ конституантата въ Месопотамия, но че окончателния докладъ въ Съвета ще стане следъ приемането имъ и отъ Британския парламентъ.

Постановленията за мандатитѣ сж разработени съ най-голѣми подробности споредъ степенитѣ (А, Б, С). Тѣ се отнасятъ до законодателната, административната, международна, военна и пр. области. Мандаторътъ се задължава да представя ежегодно годишенъ рапортъ относно всичко, което се отнася до управлението на териториитѣ, спадащи въ неговия мандатъ.

Съ проучване на годишнитѣ доклади е натоварена една комисия. Тя докладва своитѣ проучвания предъ Съвета на Обществото, като мнението ѝ има само консултативенъ характеръ. Такава комисия бѣ назначена за пръвъ пжтъ на 22 Февруарий 1921 год. и до сега има нѣколко сесии. Освенъ това, въ отдѣла за мандатитѣ при Обществото се образува единъ постояненъ секретериятъ на тая комисия.